

Papír alapú iratról
készített másolat

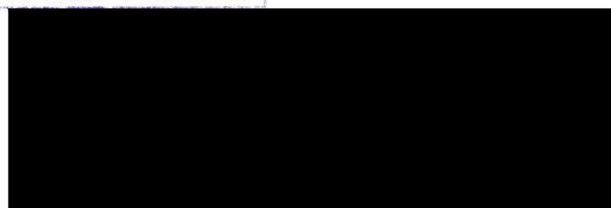
Tisztelt Alkotmánybíróság!

a Fővárosi Törvényszék útján

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 43.	
FOLYAMTORSZÁM KEZDŐIRATON:.....	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2018 -02- 20
PÉLDÁNY:.....	ÍV:.....
MELLÉKLET:.....	KÖZTÜK:.....
FOLYAMTORSZÁM: KEZDŐIRATON:.....	

15.B.1313/2017/3.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 386 -0 /2018
Érkezett:	2018 MÁRC 05.
Példány:	4
Melléklet:	5+6 db
Kezelőiroda:	Uu

DR. KENDÉ PÉTER
1133 Bp., Károlyi
Tel: 237-0514
Fax: 237-0514
06-30-9419-676
Ügyvédi iroda

képviseleti:
Dr. Kende Péter Ügyvédi iroda

ALKOTMÁNYJOGI PANASZA

a Fővárosi Törvényszék 15.B.1313/2017/3. számú
és a Fővárosi Ítéltábla 2.Beüf.10.990/2017/2. számú
konkrét ügyben

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott dr. Kende Péter ügyvéd (székhelyem: 1133 Budapest, Kárpát utca 7/b.) [redacted] Ki [redacted] [redacted] pótmagánvádló által [redacted] ellen hivatali visszaéres büntette miatt indított, a Fővárosi Törvényszéken 15.B.1313/2017/3. számon, majd másodfokon a Fővárosi Ítéltáblán 2.Beüf.10.990/2017/2. számon folyt büntető ügyben most csatolt külön meghatalmazással igazolt jogi képviselőjeként

ALKOTMÁNYJOGI PANASZT

terjesztek elő

az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d.) pontja

és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § a-b) pontja alapján.

Kérem, a tisztelt Alkotmánybíróság

szíveskedjék

a Fővárosi Törvényszék 15.B.1313/2017/3. számú végzését

és

a Fővárosi Ítéltábla 2.Beüf.10.990/2017/2. végzését

megsemmisíteni,

mivel sértik

az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését,

a tisztességes eljáráshoz való jogomat

– a következő indokok alapján.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGI ELJÁRÁS FELTÉTELEINEK IGAZOLÁSA

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja, illetve az Abtv. 27. §-a alapján nyílik jogunk fellépni egyedi ügyben született bírói döntés ellen.

Ügyünk értelemszerűen egyedi ügy, s az sem igényel külön magyarázatot, hogy jogos érdekeinket jelentősen sérti a támadott határozat, hiszen jogunk van arra, hogy igényt tartsunk a velünk történt sérelmek miatti felelősségrevonásra, ám az erre hivatott szervek nem hajlandók lefolytatni az erre irányuló eljárást.

A támadott egyedi határozat sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított jogunkat a tisztességes eljáráshoz. Hiszen a tisztességes eljáráshoz való jogból levezethetően alkotmányos jogunk pótmagánvádlóként fellépni olyan számunkra sérelmes ügyben, amelyben az állam erre hivatott szervei nem vállalták a vád képviselőt; márpedig ebben a konkrét esetben az állam valamennyi szerve megtagadta ezt, beleértve az ügyészségen túl a Fővárosi Törvényszéket és a Fővárosi Ítéltáblát is.

Mivel saját egyedi ügyünkkel fordulunk az Alkotmánybírósághoz, jogosultnak és érintettnek is tekintendők vagyunk.

A támadott másodfokú végzés ellen nincs helye fellebbezésnek, tehát e tekintetben is megfelelünk a törvényi feltételeknek.

Az Alkotmánybíróságnak az egyedi ügyben hozott bírósági határozatok felülvizsgálatára irányuló hatásköre az Abtv. 27. §-án alapul.

A támadott másodfokú határozatról 2018. február 2-án, a végzés kézhezvételekor szereztünk tudomást, így jelen alkotmányjogi panasz benyújtására nyitvaálló határidő az Abtv. 30. § (2) bekezdése értelmében ekkortól számít. Panaszunkat tehát az (1) bekezdésében szabott hatvan napos határidőn belül nyújtjuk be.

Panaszunkat az 53. § (2) bekezdése alapján az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszéknél nyújtjuk be, amely azt a (3) bekezdés szerint továbbítja az Alkotmánybíróságra.

KÉRELMI INDOKOLÁSA

A Fővárosi Törvényszék 15.B.1313/2017/3. számon, majd fellebbezés folytán másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 2.Beüf.10.990/2017/2. pótmagánvádunkat elutasította.

A pótmagánvád elutasításával az eljáró bíróságok elzártak bennünket a Be. 53. § (1) bekezdésében biztosított bírói úttól azáltal, hogy nem ismerték el a Be. 51. § (1) bekezdésében meghatározott sértetti jogállásunkat. A bírói út igénybevétele, azaz a bírósághoz fordulás joga az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványa.

A jogerős végzés kifejtette: az az elvi kérdés, hogy a hivatali visszaélésnek lehet-e sértettje, „a bírói gyakorlatban már eldöntést nyert, töretlen gyakorlat alakult ki”. S ennek során nem vetődött fel az az eshetőség – ami pedig álláspontom szerint jelen esetben a valóság –, hogy hibásan, tévesen nyert eldöntést e kérdés, illetve, hogy töretlen rossz gyakorlat alakult ki.

A bíróság kötelessége lett volna, hogy az előtte levő egyedi ügyet kellő mértékben megvizsgálja, és az általunk felvetett lényeges kérdésekre választ adjon. Ilyen lényeges kérdés volt például, hogy álláspontunk szerint a jogtalan hátrány okozásának célzatával megvalósult hivatali visszaélésnek kell, hogy legyen elszenvedője, akinek jogos érdekét a bűncselekmény sértette, és ezt a személyt a Be. 51. § (1) bekezdése sértettnek nevezi. A bíróság a konkrét kérdésre adott válasz helyett a bírói gyakorlatra hivatkozott; ám míg a bíróságot a bírói gyakorlat nem köti, a törvénynek viszont alá van rendelve. A törvényből azonban – figyelembe véve, hogy az Alaptörvény 28. cikkének megfelelően a jogszabályokat a józan észnek megfelelően kell értelmezni – az következik, hogy akinek az elkövető jogtalan hátrányt kíván okozni, annak jogos érdeke – a hátrány bekövetkezésétől függetlenül – már önmagában amiatt is sérül, hogy az elkövető szándéka megszületik, és ezért ő sértettnek minősül.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése biztosítja a pártatlan bíróhoz való jogomat. Abban a pillanatban, amikor az elkövető bíróban megszületett a gondolat, hogy nekem jogtalan hátrányt okozzon, megsértette a pártatlan bíróhoz való alapvető jogomat, hiszen nem tekinthető pártatlannak az a bíró, aki nekem jogtalan hátrányt kíván okozni. Mivel sérült a pártatlan bíróhoz való jogom, és mivel ez a jogsérelem közvetlenül és kifejezetten engem – pontosabban a céget, akit képviseltem, de ez most mindegy – ért, ezért a Be. 51. § (1) bekezdése szerinti sértett vagyok (pontosabban a cég a sértett, de most ez is mindegy). Ez a sérelem semmiképpen sem tekinthető csupán áttételesnek, hiszen a bíró akarata kifejezetten ellenem, a jogom csorbítására irányult, tehát a bűncselekmény közvetlen sértettje vagyok.

A bírói gyakorlat logikája szerint a hivatali visszaélés egyedüli „sértettje” a hivatalos személyekbe vetett bizalom. Ha elfogadjuk egy pillanatra ezt a hibás álláspontot, akkor adódik a kérdés, hogy ez a „közbizalom-sérülés” a konkrét esetben hogyan valósulhatna meg, hiszen a bíró nem fog kérkedni a bűncselekményével, mivel az ügyészség abban a pillanatban büntető eljárást indítana ellene. A polgári peres ellenfél sem fog beszélni, ha tud egyáltalán a bűncselekményről, mert nem akarja, hogy kitudódjon. Hát akkor mégis hogyan sérül a közbizalom? Hiszen a közbizalom sérül, ezt állítja a bíróság. Na de hogyan, ha nem tud róla senki (a bírón és rajtam kívül)? Persze én tudok róla, és ha elmondom valakinek, akkor más is tudni fogja. Na de miért is sérül a közbizalom valójában? Hát azért, mert engem sérelem ért a bíró bűncselekménye miatt, és ilyen fajta sérelem mással is megtörténhet. Tehát a hivatalos személyekbe vetett bizalom azért sérült, mert nekem a bíró jogtalan hátrányt akart okozni. A közbizalom rajtam keresztül sérült. Nem az én sérelmem az áttételes, hanem a közbizalomé. Az én sérelmem közvetlenül a bűncselekményből adódik.

Nem válaszolt a másodfokú végzés arra a felvetésünkre – s most kérelmünk indokaként adjuk elő –, hogyan lehetséges az, hogy én nem vagyok sértettje az elkövetett hivatali visszaélésnek, miközben az ominózus bíró megsértette jogomat és jogos érdekemet ahhoz, hogy

– a másodfokú eljárásban a tárgyaláson kifejthessem álláspontomat, ezzel hozzájussak ahhoz a lehetőséghez, hogy a bíróság figyelembe veszi perbeli félként előadott véleményemet;

– a tárgyaláson történeteket a valóságnak megfelelően tartalmazza a jegyzőkönyv;

– benyújtott panaszom és jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelmem elbíráltassék;

– az általam indított felülvizsgálati eljárás során a Kúria a valós helyzetnek megfelelően ítéldesse meg, hogy másodfokon történt-e eljárási szabálysértés, amely miatt új másodfokú eljárást kell elrendelnie;

– a kezelő irodán benyújtott panaszom adekvát elbánásban részesüljön, panaszom és jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelmem legalább utólag csatoltassék ügyem aktájához.

Nem válaszolt a másodfokú végzés arra a felvetésünkre sem – s most kérelmünk indokaként adjuk elő –, hogy mi a válasza arra a példára, amit egy tanulmányból idéztünk fellebbezésünk kiegészítésében.

„Egy adóhatósági dolgozó hivatali helyzetével visszaélve, haragosa bankszámlájára inkasszót rendel el abból a célból, hogy annak meghatározott napra tervezett ingatlanvásárlását megghiúsítsa. Bár a zárolás jogalapjának hiánya miatt az eredeti állapot büntetőeljárás keretein kívül helyreállítható akár napok alatt, a tervezett jogügylet azonban az elkövető bűncselekménye közvetlen következtében nem jött létre, és ezzel az érintett jelentős érdeksérelem érte. Miként állítható ez esetben, hogy az áldozatnál hiányzik a személyében való érintettség és igénye pusztán károsulti, vagyoni jogi érdek? A bűncselekmény elkövetésének célja az volt, hogy egy konkrét személynek érdeksérelem okozzon, ami be is következett, ehhez pedig az elkövető a hivatali helyzetéből fakadó jogosultságait, lehetőségeit használta fel.” (Dr. Bejczy Alexa Phd. a Magyar Jog 2013/5. számában megjelent „A hivatali visszaélésnek tényleg soha nincs sértettje?” című cikkéből)

Hiszen ez esetben is valójában egyértelműen van sértettje az elkövetett hivatali visszaélésnek, miközben a kialakult töretlen bírói gyakorlat szerint nincs.

Nem válaszolta meg a másodfokú bíróság azon felvetésünket sem – s most kérelmünk indokaként adjuk elő –, miszerint a Btk. kommentárja a hivatali visszaélés tényállását úgy értelmezi, hogy *„ha azonos személynek okoz különböző cselekményekkel különböző hátrányokat az elkövető, a cselekmények a folytatólagosság egységébe tartoznak”*, márpedig a Btk. 6. § (2) bekezdése a folytatólagosan elkövetett bűncselekmény megállapíthatóságának egyik feltételéül azt szabja, hogy a többször is elkövetett bűncselekményt az elkövető azonos sértett sérelmére kövesse el.

A folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés fogalma tehát csakis abban az esetben létezhet, ha a hivatali visszaélésnek elvileg lehet – és az adott eljárásban van is – sértettje, hiszen ellenkező esetben a folytatólagosság törvényi kritériuma nem állna, nem állhatna fenn.

Amiként e kommentár azt is leszögezi: *„A bűncselekmény elkövetése révén a hivatalos személyek – vagy mások – jogtalan előnyhöz jutnak, vagy másoknak jogtalan hátrányt okoznak.*

Az előny vagy a hátrány lehet anyagi természetű, de felmerülhet ezenkívül más, így erkölcsi, személyi természetű előny megszerzése vagy hátrány okozása is. A hátrányt az elkövetőtől eltérő, más személynek kell elszenvednie, az előny akár a tettesnél, akár más személynél is megjelenhet.”

Márpedig a Be. 51. § (1) bekezdése szerint *„sértett az, akinek a jogát vagy a jogos érdekét a bűncselekmény sértette vagy veszélyeztette”*. Annak pedig igenis sértette a jogát és a jogos érdekét a bűncselekmény, akinek anyagi természetű és erkölcsi, személyi természetű hátrányt okoztak.

Mint nekem.

Mindez együttesen szintén ahhoz az egyedül lehetséges konzekvenciához vezet, hogy a hivatali visszaélésnek lehet, egyes konkrét esetekben van sértettje.

A másodfokú végzés hivatkozik többek között a Kúria EBH 2011.2301-es döntésére, amely hamis vád bűncselekménye esetén tartja kizártnak a pótmagánvádat. Ott az történt, hogy a terhelt adott elő olyan beadványt, amely később hamis vádnak bizonyult.

Folytassunk le azonban egy – a tudományos módszertanban megengedett – gondolat-kísérletet, amelynek során nem is hamis vádra vezetjük le példánkat, amire könnyen az válaszolható, hogy annak van passzív alanya, ugyanis akivel szemben megfogalmazták a hamis vádat (noha a jelenlegi bírói gyakorlat még arra sem ezt mondja).

Képzeljük el: a történet úgy zajlik, hogy nem terheltől, hanem tanúról van szó – hívjuk az egyszerűség kedvéért Z.-nek. Z. megteszi a tanúvallomását – igaztalan, valótlan tényállításokkal, mondjuk az EBH-példabeli ügyésszel szemben, akit pedig hívjunk, mondjuk K.-nak. A hamis tanúvallomás alapján K.-val, az ügyésszel szemben vizsgálatot indítanak.

Z. hoz további hamis tanúkat, megvesztegeti azokat, akik részt vettek az eredeti, szóban forgó eljárásban, így K. ellen elindítják a nyomozást. Őrizetbe veszik, majd a nyomozó bíró elrendeli előzetes letartóztatását; megalázó kihallgatásoknak vetik alá; nyolcszor megbilincselik és vezetősáron hurcolják ide-oda, hátha megtörik. Három hónapot tölt a Venyige utcai börtönben, előzetesben; aztán házi őrizetbe, majd lakhely-elhagyási tilalom alá helyezik. Még a vizsgálat elején persze azonnal kirúgják az állásából; sehol nem tud elhelyezkedni, ügyvédnek senki nem meri fölvenni; ahhoz nincs elég pénze, hogy egyéni ügyvédi irodát nyisson. Másfél évig nyomoz ellene a főügyészség – végül vádat emelnek ellene. Óriási szerencséje van, olyan bíróhoz kerül az ügye, aki a szokásosnál lelkiismeretesebben kezeli azt – és kiderül az igazság. A hamis tanúk összetörnek és beismerik, hogy nem mondtak igazat; fény derül a pénzért tett vallomásokra is – K.-t a bíróság bűncselekmény hiányában fölmenti. Fellebbezés hiányában az ítélet tüstént jogerőre emelkedik.

K. elvesztette a kenyerét, földönfutó lett; a felesége is kirúgta, a gyerekei nem álltak szóba vele; egykori barátai, kollégái közül egyetlenegy se maradt meg mellette.

A felmentő ítélet megszületésének másnapján K. feljelentést tesz Z. ellen, hamis tanúzás és hamis tanúzásra felhívás miatt. Feljelentését a rendőrség – az ügyészség utasítására, aki ugyanis nem szeretné beismerni, mekkorát hibázott – elutasítja. Panaszt tesz, azt az ügyészség – a Be. 195. § (8) bekezdésére hivatkozva – tartalmi indokolás nélkül elutasítja, mert álláspontja szerint a hamis tanúzás jogi tárgya az igazságszolgáltatásba vetett bizalom, ezért ennek a bűncselekménynek nem lehet sértettje.

Pótmagánvádat emel Z. ellen. És pótmagánvádját az ügyészség nem hajlandó továbbítani a bíróságra, mondván: ő nem sértett. Ezért beadja közvetlenül a bíróságra a pótmagánvádat. A bíróság azonban elutasítja azt, mondván, K. nem sértett. Hiszen a hamis tanúzás és a hamis tanúzásra felhívás bűncselekményeknek nincs se passzív alanya, se eredménye – következésképpen sértettje se.

Nem sértett az a K., akit a hamis tanúzás okozta eljárás során hónapokig előzetesben, majd házi őrizetben tartottak, aki Z. hamis tanúvallomása következtében, azzal közvetlen ok-okozati összefüggésben földönfutó, hajléktalan kivetett pária lett. Ő nem sértett, legfeljebb „*áttételesen*”.

Nem sértett K. Talán hívjuk őt inkább Josef K.-nak. Kafkától.

Visszatérve a hivatali visszaélés esetére, a helyzet a következő.

A Btk. 305. §-ának a) pontjában szereplő törvényi tényállás szerint *hivatali visszaélést követ el az a hivatalos személy, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon vagy jogtalan előnyt szerezzen, hivatali kötelességét megszegi.*

A tényállásban szereplő „*jogtalan hátrányt okozzon*” kifejezés rögtön felveti a kérdést, hogy: kinek?

Jogtalan hátrányt nem lehet úgy okozni, hogy ne létezen elszenvetője e hátránynak, hiszen a hátrány elszenvetője nélkül nem is beszélhetünk „hátrányról”.

Logikailag is hibás tehát az az értelmezés, hogy lehetséges hátrányt okozni anélkül, hogy létezne az a személy, akinek az elkövető hátrányt okozott. Aki a jogtalan hátrányt elszenvető, annak jogát, jogos érdekét a bűncselekmény sérti, hiszen mindenkinek joga van ahhoz, hogy senki ne okozzon neki jogtalan hátrányt.

Azonban a hátránynak nem is kell feltétlenül bekövetkeznie ahhoz, hogy a bűncselekmény megvalósuljon. A bűncselekmény törvényi tényállása önmagában már azzal is megvalósul, ha az elkövető szándéka a jogtalan hátrány okozására irányul, tehát akkor is, ha a hátrány – az elkövető szándéka ellenére – be sem következik. Azonban a jogtalan hátrány okozásának célzata sem valósulhat meg sértett létezése nélkül. A sértett az a személy, akinek az elkövető jogtalan hátrányt kíván okozni.

Ha a sértett létezése kizárt lenne, akkor nem lehetne értelmezni a jogtalan hátrány fogalmát sem. Hiszen a hátrány csakis egy adott személy szemszögéből értelmezhető, következésképpen ennek a bizonyos személynek – akire nézve a cselekmény jogtalan hátrányt jelent – léteznie kell. Mivel nem csak a jogtalan hátrány bekövetkezése, hanem már

a jogtalan hátrány okozásának célzata is sérti annak a személynek a jogos érdekét, aki ellen a bűncselekmény irányul, ezért ő a Be. 51. § (1) bekezdése szerinti sértettnek minősül.

Önmagában az, hogy az elkövető törekszik arra, hogy másnak jogtalan hátrányt okozzon – függetlenül attól, hogy a hátrány bekövetkezik-e vagy sem –, sérti ennek a másik személynek az előzőekben említett jogát. Ez a másik személy a bűncselekmény sértettje.

Mivel akinek a jogát, jogos érdekét a bűncselekmény sértette, azt a Be. 51. § (1) bekezdése sértettnek nyilvánítja.

Ezt kellett volna megérteniük az eljáró bíróságoknak.

A jogerős végzés szerint csak közvetlen sérelem esetén lehet sértetről beszélni. Azonban a Be. 51. § (1) bekezdése által meghatározott sértetti fogalom nem tesz megkülönböztetést közvetlen és közvetett sérelem között, ezért ez a fajta megkülönböztetés önkényes és diszkriminatív. E körben az eljáró bíróságok nem jogalkalmazási, jogértelmezési tevékenységet folytattak, hanem jogalkotást, mert törvényi szabályozás hiányában zárták el a szerintük csak áttételes sérelmet szenvedett személyt a sértetti jogosultságoktól. Ehhez – a jogalkotáshoz – azonban nincs hatáskörük.

Ráadásul helytelenül hivatkoztak arra, hogy a hivatali visszaélés bűncselekménye csupán áttételes sérelmet okozhat, hiszen a jogtalan hátrány okozásának szándéka közvetlenül azon személy ellen irányul, akivel szemben a bűncselekmény megvalósul, így a sérelem nem tekinthető csupán áttételesnek.

Az igaz, hogy a hivatali visszaélés megnevezésű bűncselekmény törvényi tényállásában nem szerepel passzív alany, és nem szerepel eredmény sem. Ez azonban nem azért van így, mert a bűncselekménynek nem is lehet sértettje, hanem azért, mert a jogalkotó az eredmény bekövetkezésétől függetlenül, már a szándékot is büntetni rendeli. A jogtalan hátrány okozásának célzata esetében pedig egyszerűen csak kifejejtette a passzív alanyt a normaszövegből. Jogtalan hátrányt ugyanis nem lehet „csak úgy” okozni; ahhoz szükséges feltétel az is, hogy létezzen az a személy, aki ellen az irányul.

Most kifejtett álláspontommal a jogtudomány képviselői között is vannak, akik egyetértenek. A Btk.-nak az Opten jogi kiadó által gondozott, 2016-os nagykommentárja 851. oldalán olvasható: „*A hamis vád büntette miatt véleményünk szerint – ellentétben a jogalkalmazói gyakorlattal (EBH 2011.2301) – pótmagánvádnak van helye*”.

Márpedig ami igaz a hamis vád bűncselekményére, az ugyanúgy igaz a hivatali visszaélésre is, hiszen a *kialakult töretlen bírói gyakorlat* szó szerint ugyanazon érveléssel utasítja el a pótmagánvád lehetőségét mindkettőre.

Így összességében a támadott határozatok megfosztottak attól a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jogunktól, hogy amennyiben a ránk nézve sérelmes határozat miatt pótmagánvádat emelünk, akkor azt az erre hivatott szervek letárgyalják és abban döntést hozzanak.

Márpedig a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jogom kiterjed arra is, hogy

- konkrét esetben az eljáró bíróságok szorítkozzanak a számukra engedélyezett
- jogalkalmazó – tevékenységre, és ne bővítsék ki önkényesen, quasi jogalkotói tevékenységgel a büntető eljárásról szóló törvény tartalmát; valamint arra is, hogy
- ha jogszerű eljárást indítok, akkor az végig is „fusson”, jogszerű elbírálásban részesüljön, konkrétan, ha jogom van pótmagánvád emelésére (jelen esetben pedig jogom van), akkor a bíróságok le is tárgyalják pótmagánvádamat.

Alkotmányjogilag azt is megengedhetetlennek véljük, hogy ez a bírói gyakorlat és ezek a konkrét bírói döntések diszkriminációt valósítanak meg, azzal, hogy pótmagánvádra a törvény által feljogosítottak körét szűkítik, egyeseket kizárnak e jogosulti körből.

Maga a Be. a pótmagánvádra jogosultak körét nem korlátozza, kizárólag formai, eljárásjogi feltételeket ír elő. Ehhez képest minden olyan szűkítés, amely bizonyos fajta bűncselekményekre nézve megvonja a pótmagánvadás lehetőségét – jogellenes, alkotmányellenes diszkriminációt valósít meg.

Ráadásul valótlan, joglogikailag hibás indokolással.

Ha a jogalkotónak az lett volna a szándéka, hogy egyes bűncselekményekre nézve ne tegye lehetővé a pótmagánvadás lehetőségét, akkor ezt előírta volna magában a Be.-ben. Mivelhogy azonban ezt nem tette, ebből az következik, hogy nem akart ilyen korlátot felállítani.

Ha viszont a jogalkotó e szándékával ellentétesen a bíróságok állítanak föl ilyen korlátot, az a hatalmi ágak megosztásának alkotmányos elvét is sérti.

Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint az alapvető jogokra – így a tisztességes eljárás részének tekintendő bírósághoz fordulás jogára – vonatkozó szabályokat törvény – és nem a bíróság – állapítja meg.

Ugyanakkor számunkra a tisztességes eljáráshoz való jog ebben a formában történő megsértését is jelenti. Hiszen e jogkorlátozás rám nézve jogfosztás.

Az alkotmányjogi panasz nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok, azzal, hogy – a pótmagánvadás nevére, levelezési címére és lakóhelyére nézve – kérem beadványom anonimizálását.

Mellékletek:

- a Központi Nyomozó Főügyészség elutasító határozata;
- a Fővárosi Törvényszék 15.B.1313/2017/3. számú végzése;
- a Fővárosi Ítéltábla 2.Beüf.10.990/2017/2. számú végzése;
- ügyvédi meghatalmazás.

Budapest, 2018. február 20.

Tisztelettel:

Dr. Kende Péter ügyvéd